

tre Afdelinger. Den ene Afdeling, nemlig den første, rummer Obligationer, udstedte af danske Kreditforeninger, og det bestemmes, at Formaålet er at gavne danske Ejendomsbesiddere ved under Hensyn til Forbindelsen med de udenlandske Penge-markeder at højne Kursen paa danske Kreditforeningsobligationer. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man skal iagttage det. Naar man skal handle forretningsmæssigt, altsaa ikke vil give mere end andre Købere, synes der ikke noget særligt at iagttage. Naar vi læse om Tiendeafdelingernes Formaål, se vi, at det er at virke som Regulator og skaffe Afdelingen saa stor Fortjeneste som muligt. Akkurat det samme gælder altsaa for begge Afdelinger. Enten det er Tiendeafdelingen eller det er den anden Afdeling, er Mening, at man skal drive den forretningsmæssigt; man skal købe Kreditforeningsobligationer eller Tiendeobligationer til Dagens Pris, det bliver absolut et og det samme. Efter at jeg har faaet den højtærede Ministers Forklaring, lægger jeg ikke Vægt paa det, men det forundrer mig, at det staaer der, thi det kan let lede Folk vild, saa at det ikke klart ses, hvorledes Forholdet er. Forholdet er det, at der oprettes en Hypotekbank, som vil være en udmærket pekuniær Affære for Staten; det vil den blive, det kan man være sikker paa, og morsomt nok vil det visnok netop blive en udmærket Affære med Hensyn til Kreditforeningsobligationerne, men ikke med Hensyn til Tiendeobligationerne. Tiendeobligationer, som kunne ligestilles med 4 pCt.s Statsobligationer, ville sagtens komme i Kurs; hvis man her ikke har Midler til at købe dem, vil der være Købere nok andre Steder, der vil findes et stort Marked i Udlandet, alle de Obligationer, som ikke baandlægges her, ville forsvinde til Udlandet, hvor man for 4 pCt.s danske Statspapirer vil betale en langt højere Kurs end her kan tænkes. Derimod vil Staten med Hensyn til Kreditforeningsobligationer, der ere indkøbte for de Penge, man har faaet ved at sælge Hypotekbankobligationer i Frankrig og andetsteds, gøre en aldeles brillant Forretning, naar den da drives blot nogenlunde fornuftigt, og man altsaa skal købe til Dagens Kurser. Derfor mener jeg, at medens jeg i Lovens Tekst og i Bemærkningerne dertil hele Tiden kun har fundet det udtrykt, at Mening er, at man vilde højne Kurserne for at gavne de danske Ejendomsbesiddere, er det traadt helt i Baggrunden, at man ved Siden deraf opretter et Pengeinstitut, som, naar

det bliver bestyret blot nogenlunde ordentligt, ser en meget lovende Fremtid i Møde og rimeligvis vil gøre ganske udmærkede Affærer. Jeg bemærkede før, at hvor meget det direkte Indkøb — altsaa paa Børserne, forretningsmæssigt — vil gavne Kursen paa Kreditforeningsobligationerne, kan ingen vide, og det staaer jeg ved endnu, ingen kan sige, hvor meget de ville gaa op, forinden man staaer overfor det bestemte konkrete Tilfælde, men jeg tvivler ikke paa, at den højtærede Minister har Ret i, at dette, at der er en Køber — den højtærede Minister nævnedes en solid Køber, men det er jo ikke derpaa, det kommer an, thi man betaler jo Kreditforeningsobligationer kontant, saa der er ikke Tale om Kredit eller om Køberens Soliditet — en Køber, som stadig tager store Beløb ud af Markedet, utvivlsomt vil højne Kreditforeningsobligationernes Kurser. Det er derfor, jeg ogsaa efter den højtærede Ministers Forklaring, hvorefter Fordelen ikke direkte skal tilfalde Ejerne af faste Ejendomme, dog synes, at Loven er en god Lov, og slet ikke tvivler paa, at den vil gøre god Nytte og til en vis Grad opnaa det, den sigter efter; det er derfor ikke blot saaledes, som den højtærede Minister beskedent sagde, at Loven ikke kan skade — det synes jeg er givet, der kan under ingen Omstændigheder være Tale om nogen Risiko eller ske nogen Skade, men jeg er vis paa, at den vil komme til at gøre Gavn ogsaa efter den højtærede Ministers Forklaring af, hvorledes han tænker sig, at Loven skal virke. Der vil jeg dog gøre opmærksom paa et lille Punkt. Jeg havde talt om, at man skulde i Forvejen sikre sig en Del Kreditforeningsobligationer, som vilde være at indkøbe ved Leveringskontrakter, og jeg hørte nøje, at den højtærede Minister gentagne Gange sagde, at man skal indgaa Leveringskontrakter med *Kreditforeningerne*. Ja, det gør man, hvis man kan, men de fleste af de nuværende Kreditforeninger kunne ikke indgaa saadanne Leveringskontrakter, — det er vistnok kun en enkelt Kreditforening, der kan gøre det —, uden at man i Statutterne har betinget sig Ret til ikke at levere de Debitorer, som indtræde og faa ny Laan, Obligationer, men at betale dem i rede Penge. Men saafremt dette ikke er vedtaget i Statutterne og de ikke forandres paa den Maade, ville Kreditforeningerne jo aldeles ikke kunne undgaa disse Leveringskontrakter. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke vilde finde stor Betænelighed ved Leverings-